

4 Οκτωβρίου 2015

Ιεραποστολική δράση στις φυλακές του Κογκό

/ [Πεμπτούσία](#)

image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1LxbG6g>]

Για το συγκεκριμένο περιστατικό παραθέτουμε αυτούσιες τις σημειώσεις μας από το προσωπικό ημερολόγιο, που τηρούσαμε αυτόν τον καιρό:

«Ξεκινήσαμε στις 12 το μεσημέρι, αλλά όταν φθάσαμε στις φυλακές μας ειδοποίησε ο διευθυντής ότι λόγω κακής συνεννοήσεως είχε προηγηθεί η φιλανθρωπική ομάδα μιας κοινότητας των Πεντηκοστιανών, και γι' αυτό θα έπρεπε να περιμένουμε να τελειώσουν αυτοί και μετά να ακολουθήσει το δικό μας γεύμα. Δυσανασχετήσαμε κάπως, αλλά ίσως αυτό να ήταν οικονομία Θεού, για να λάβουμε μία εμπειρία (πικρή εμπειρία) από την όλη υπόθεση.

Οι προαναφερόμενοι, αφού είχαν προσφέρει τα κεράσματά τους στους κρατούμενους, είχαν συγκεντρωθή μέσα σ' ένα μεγάλο κελλί φυλακισμένων, με το όνομα "Γεθσημανή". Πρέπει να πούμε ότι οι κρατούμενοι συνηθίζουν να δίνουν στα κελλιά τους ονόματα από την Καινή Διαθήκη και στους τοίχους να ζωγραφίζουν σκηνές από την ζωή του Ιησού Χριστού, λ.χ. την Σταύρωση, την Μεταμόρφωση κ.λπ. με ένα χαριτωμένο τρόπο. Το κελλί είχε γεμίσει ασφυκτικά από τους 150 κρατούμενους -οι περισσότεροι νέα παιδιά- και στην μέση βρισκόταν μία γυναίκα αφρικανίδα με 3-4 συνοδούς, η οποία τους ωμιλούσε. Το κήρυγμα γινόταν σε υψηλό τόνο, που όσο περνούσε η ώρα γινόταν πιο έντονο. Σε λίγο η φωνή της δυνάμωσε πολύ, ωρύετο και έκανε έντονες χειρονομίες. Εγώ δεν καταλάβαινα, διότι (ομιλούσε στην τοπική διάλεκτο "σουαχίλι", διέκρινα όμως το συνεχώς επαναλαμβανόμενο όνομα του Ιησού Χριστού.

Η κατάσταση αυτή συνεχιζόταν, ώσπου στο τέλος η ομιλήτρια έφθασε σε σημείο υστερίας. Αυτή την υστερία την διωχέτευε εντέχνως και στο πλήθος των κρατουμένων, οι οποίοι άρχισαν ομαδικά να φωνάζουν και να χορεύουν σηκώνοντας σύννεφα σκόνης και τελειωμό δεν είχαν. Κάποιος χτυπούσε έντονα κι ένα σιδεράκι. Ομιλήτρια και ακροαταί είχαν φθάσει πλέον σε μία έκρυθμη πειρασμική κατάσταση. Άκουγες μία χάβρα από υστερικές κραυγές, ρυθμικά

χειροκροτήματα με αυτοσχέδιους χορούς, που σκορπούσαν σύγχυσι, φόβο και ταραχή. Ήταν μία οδυνηρή εμπειρία, διότι έβλεπες την αμαύρωσι της εικόνας του Θεού και αισθανόσουν έντονα την παρουσία των πονηρών πνευμάτων, που παλαιότερα μας πολεμούσαν με την ειδωλολατρία και σήμερα με τις αιρέσεις. Θυμήθηκα το Μοναστήρι μας και τον Προστάτη μας άγιο Νικόλαο. Προσπαθήσαμε να κάνουμε προσευχή για να σταματήσουν όλα αυτά. Πράγματι σε λίγο τελείωσαν και η ομιλήτρια απήλθε περνώντας ανάμεσά μας. Είπα: “Δόξα σοι ο Θεός”. Το πρόσωπό της ήταν ταραγμένο, σκοτεινό, γεμάτο σύγχυσι ανακατεμένη με έπαρσι, δείχνοντας ότι είχε επιτελέσει έναν μεγάλο άθλο.

Κατόπιν ήλθε η σειρά μας. Όλοι οι κρατούμενοι παρατάχθηκαν στο προαύλιο σε γραμμές, ο ένας πίσω από τον άλλο. Ο π. Λάζαρος πηγαίνει και στέκεται μπροστά τους και κάνει για λίγο σιωπή. Προσεύχεται νοερά. Η Χάρις της προσευχής του ενεργεί και όλοι πλέον είναι σιωπηλοί. Η προηγουμένη πειρασμική κατάσταση έχει εκδιωχθή και όλοι περιμένουν να ακούσουν τους λόγους του π. Λαζάρου. Ανοίγει την Καινή Διαθήκη με αργές κινήσεις, χωρίς να βιάζεται. Διαβάζει αργά και δυνατά: “...διά τούτο ούτε καταβαλλόμεθα ούτε αποκάμνομεν από τας θλίψεις, τους κινδύνους και τας ταλαιπωρίας. Διότι γνωρίζομεν καλά ότι, εάν η επίγειος κατοικία της ψυχής μας, σαν προσωρινή σκηνή που είναι, διαλυθή από τον θάνατον, έχομεν άλλην οικοδομήν ετοιμασμένην από τον Θεόν, οικίαν που δεν έχουν κάνει ανθρώπινα χέρια, δηλαδή το αθάνατον και ένδοξον σώμα μας, που θα είναι αιώνιον εις τους ουραμούς...” (Β΄ Κορ. ε΄ 1).

Ο ήλιος πέφτει κατακόρυφα επάνω του και βλέπω ευκρινώς όλη του την έκφρασι. Το πρόσωπό του σιγά-σιγά με την θεία ανάγνωσι αρχίζει να αλλοιώνεται. Μία ιλαρότητα πηγάζει από αυτόν και ξεχύνεται και στους κρατουμένους. Τα πρόσωπά τους τώρα πλέον έχουν αλλάξει. Έχει φύγει η ταραχή, που είχε δημιουργήσει η δαιμονική κατάσταση που προηγήθηκε. Τώρα κρέμονται από τα χείλη του ανθρώπου του Θεού, που με ταπεινώσι, αγάπη και χωρίς καμμία έπαρσι διδάσκει τα θεία νοήματα. Τα λόγια του βγαίνουν αβίαστα, στην αρχή αργά αλλά αργότερα σαν χείμαρρος που δεν μπορεί να τον συγκρατήσει. Το βλέμμα του, παρατηρούσα, αγκάλιαζε όλους τους ακροατές. Ο τρόπος της ομιλίας του και η έκφρασίς του έδειχναν ότι προσπαθούσε να μπη στις ψυχές των κρατουμένων, να ομιλήση μέσα τους. Πρέπει να το πέτυχε, διότι όλοι τον άκουγαν με μεγάλη προσοχή και διέκρινες στα πρόσωπά τους να αρχίζει να διαγράφεται η ειρήνη και η ιλαρότητα του παπα-Λαζάρου.

Σε λίγο η ομιλία έφθασε στο τέλος της. Ο π. Λάζαρος κλείνει την Αγία Γραφή και αρχίζει να ξεδιπλώνη αργά ένα μικρό δεματάκι που έχει φέρει. Είναι το πετραχήλι του. Η προσφορά στους κρατουμένους θέλει να είναι ολοκληρωμένη. Ήλθε η ώρα

της εξομολογήσεως. Αποσύρεται σε μία άκρη της αυλής και αρχίζει την ιερά εξομολόγησι σε μερικούς κρατούμενους που είναι Ορθόδοξοι. Αφού τελείωσε μ' αυτούς, βγάζει το πετραχήλι, το διπλώνει και αρχίζει να προσφέρει τα αποθέματα της αγάπης του και στους ετεροδόξους κρατούμενους, που έχουν κι αυτοί τα προβλήματα τους και θέλουν να τα εναποθέσουν και να ακούσουν την συμβουλή του π. Λαζάρου, που χρόνια τώρα τον γνωρίζουν και τον έχουν αγαπήσει. Κατόπιν τον λόγο έχουν τα παιδιά του οικοτροφείου. Άρχισαν να ψάλλουν με πολύ πόθο, όπως πάντα, ύμνους της Εκκλησίας μας στα σουαχίλι και στα ελληνικά. Μεταξύ αυτών ψάλλουν και το γνωστό "Αγνή Παρθένε", το οποίο έχουν μεταφράσει στα σουαχίλι, και έχει μεγάλη απήχησι. Είναι κι αυτό μία προσφορά τους, που επαναλαμβάνεται κάθε φορά που επισκεπτόμαστε τους φυλακισμένους ή τους ασθενείς στο Δημοτικό Νοσοκομείο ή τους λεπρούς στην πόλι των λεπρών Καζένζε ή σε άλλες εθιμοτυπικές επισκέψεις. Όταν τελείωσαν τα παιδιά, άρχισαν οι κρατούμενοι να τραγουδούν δικούς τους αυτοσχέδιους ύμνους, σαν έκφρασι ευγνωμοσύνης προς την Ορθόδοξη Ιεραποστολή. Οι φωνές τους, οι κινήσεις τους είναι τώρα συγκρατημένες και χαριτωμένες.

Μετά από τις εκδηλώσεις αυτές έρχεται η ώρα της διανομής του φαγητού. Προσέρχονται ένας-ένας με τάξι και σειρά να πάρουν το φαγητό τους.

Η επίσκεψι στις φυλακές του Κολουέζι έφθασε στο τέλος. Ο διευθυντής μας εκφράζει πάλι τις ευχαριστίες του και μας χαιρετά. Μερικοί φύλακες στρατιώτες στην έξοδο με πλησιάζουν και μου ζητούν ένα σταυρουδάκι για τον λαιμό τους. Τους το υποσχέθηκα. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο. Οι οδηγοί μας Νικολά και Σάρλ μας περίμεναν υπομονετικά όλη την ώρα. Παρατηρώ τον π. Λάζαρο. Στο πρόσωπό του έχει σχηματισθή πάλι το ελαφρό μειδίαμα, αυτό που συνηθίζει να έχη όταν φέρη σε αίσιον πέρας την ανατεθείσα σ' αυτόν διακονία. Δεν μιλά. Ίσως φέρνει στον νού του τις σκηνές που προηγήθησαν. Κατώρθωσα όμως να διακρίνω ένα δάκρυ στα μάτια του και να ακούσω ένα ελαφρό ψιθυρισμό από τα χείλη του: "Ουτουκούφου κουά Μούγκου"...».

M. N. Γ.

Πηγή: Ετήσια έκδοσις της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, «ο Όσιος Γρηγόριος», περίοδος Β', έτος 2012, αριθμ.37.